

HET VERLANGEN

„Jij bent me ook 'n rare.”
„Vindt u?”
„Nou.”
„En waarom, als ik vragen mag?” Ze zette een quasi onderdanig gezicht waarom hij moest lachen, onbedaarlijk.
„Wat lach je nou?” vroeg ze, op haar beurt geïntimideerd.
„Nou?” drong ze aan toen hij bleef lachen.
„Je kent me niet eens en je doet alsof je me al heel lang kent.”
Ze glimlachte geheimzinnig, keek een beetje listig.
„Nou?” zei hij toen weer.
Ze fronste de wenkbrauwen, haalde ze toen even op, kuchte, zei daarna bedachtzaam:
„Ken je mij dan niet?”
„Ik jou?”
„Ja.”
Hij keek niet begrijpend, staarde haar met halfopen mond aan, herhaalde toen:
„Ik jou kennen?”
„Ja.”
„Nee.” En met een licht schouderophalen: „Ik zou niet weten waarvan.”
„Wel allemachtig,” brak zij los.
„Wat nou allemachtig?”
„Mal jog, al een jaar lang kom ik je elken morgen tegen, als we naar school gaan.”
„Mij?” vroeg hij ongeloofig.
„Ja, jou. En elken ochtend kijk je me zoo verwaand aan, zoo minachtend....”
„Nou, daar herinner ik me niets van....” Hij rilde even.
„Heb je 't koud?”
„Nou, een beetje.”
„Wacht, ik heb nog een badjas. Ik heb er altijd twee, zie je, een voor als ik droog ben en een voor als ik uit het water kom.”
„Nou....”
„Nou, doodeenvoudig. Dan doe jij die andere aan.”
„En jij dan?”
„O, dan droog ik me wel eens voor een keer af.”
„Nee....” stribbelde hij tegen.
„Zeur niet.” Ze nam de jas van het bundeltje kleeren en gooide hem over zijn schouders. Hij rilde even, rook toen een bedwelmende geur, die van den badmantel scheen te komen. Zoet en benevelend werkte het op hem in. De lichamelijke gewaarwording was sterk en hem zoo aangenaam, dat hij roerloos bleef zitten. Daardoor kwam het, dat het grootste deel van den mantel achter hem in het zand bleef liggen.
„Je moet 'em heelemaal omdoen anders geeft het niets.”

(Wordt vervolgd)